

~~Procedura legală~~
15.01.08
ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL**

DOSAR NR. 641/90/2006

DECIZIE NR. /R-C

Ședința publică din 30 noiembrie 2007

Curtea compusă din:

Președinte: Ioana Miriș - judecător
 Georgeta Băci - judecător
 Diana Vădu - judecător
 Gabriela Ion - grefier

S-au luat în examinare, pentru soluționare: recursul declarat de reclamantul **GEORGHIE** domiciliat în Rm.Vâlcea, str.Matache Temelie, bl.72, sc.A, ap.7, et.2, jud.Vâlcea, recursul declarat de pârâta **DIRECȚIA REGIONALĂ pentru ACCIZE și OPERAȚIUNI VAMALE CRAIOVA** cu sediul în Craiova, str.Caracal nr.248, jud.Dolj, în nume propriu, precum și în numele și pentru **AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR** cu sediul în București, str.Matei Millo nr.13, sector 1 și recursul declarat de pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A JUDEȚULUI VÂLCEA** cu sediul în Rm.Vâlcea, str.G-ral Magheru nr.17, jud.Vâlcea, împotriva sentinței nr.585 din 26 iunie 2007, pronunțată de Tribunalul Vâlcea – Secția comercială și de contencios administrativ fiscal, în dosarul nr. /90/2006.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns recurentul-reclamant reprezentat de avocat **Ioana Miriș**, lipsă fiind ceilalți recurenți.

Procedura, legal îndeplinită.

Recursul declarat de reclamant este timbrat cu taxă judiciară de timbru în sumă de 2 lei potrivit chitanței nr. 193301/30.11.2007 din dosar și cu timbrul judiciar în valoare de lei.

Recursul declarat de pârâte este scutit de taxa judiciară de timbru.

S-a făcut referatul cauzei după care, grefierul referă instanței faptul că a fost depusă la dosar, prin arhiva instanței, dovada mandatului de reprezentare pentru recurenta Autoritatea Națională a Vămilelor, respectiv CC nr. 918/2004, precum și mandatul pentru formularea recursului ce face obiectul prezentului dosar.

Instanța având în vedere că nu sunt alte cereri prealabile formulate, constată recursurile în stare de judecată și acordă cuvântul asupra acestora.

Avocat [redacted], având cuvântul pentru recurentul reclamant [redacted], susține oral motivele propriului recurs, așa cum au fost precizate în scris la dosar, solicitând admiterea lui, modificarea în parte a sentinței tribunalului în sensul anulării și art. 1 din Decizia nr. 54/2006.

În ceea ce privește celelalte recursuri, solicită respingerea lor, ca nefondate. Nu solicită cheltuieli de judecată.

CURTEA

Asupra recursurilor de față:

Prin acțiunea înregistrată la data de 31.10.2006, reclamantul [redacted], în contradictoriu cu pârâta D.G.F.P. VÂLCEA, cerut anularea deciziei nr. [redacted]/16.10.2006 și trimiterea cauzei la pârâtă pentru ca aceasta să soluționeze pe fond contestația formulată împotriva deciziei nr. [redacted]/31.07.2006 și a actului constatator nr. [redacted]/23.04.2003, emise de Biroul Vamal Rm. Vâlcea.

În temeiul art. 185 alin. 2 Cod pr. fiscală, reclamantul a cerut și suspendarea executării actelor fiscale atacate, până la soluționarea irevocabilă a acțiunii.

În motivarea acțiunii, reclamantul a învederat, în principal, că prin decizia atacată a fost respinsă ca tardiv introdusă contestația formulată împotriva actului constatator nr. [redacted]/23.04.2003 și ca neîntemeiată contestația formulată împotriva deciziei nr. 485/31.07.2006.

Reclamantul a susținut că, a contestat în termen actul constatator întrucât conform art. 39 alin. 3 din O.G. nr. 92/2003, organul emitent nu a dovedit lipsa sa de la domiciliu pe o anumită perioadă de timp. Acesta a încercat comunicarea actului fiscal la 22 august și respectiv 3 septembrie 2003, după care, peste aproximativ 2 ani, până în iunie 2005, nu a mai făcut nici un demers de comunicare.

Sub alt aspect, comunicarea prin publicitate presupune nu numai publicarea într-un ziar național de largă circulație, ci concomitent și într-un ziar local sau în Monitorul Oficial. În consecință, procedura de comunicare uzitată de organul emitent este vădit nelegală, acesta l-a citat cu rea credință prin publicitate, întrucât după trecerea a 2 ani de la emiterea actului constatator, anterior apelării la comunicarea prin publicitate, acesta trebuia să repete comunicarea actului prin poștă.

A precizat reclamantul că, a luat la cunoștință de actul constatator cu ocazia transmiterii prin poștă a somatiei nr. [redacted]/08.2006, respectiv la data de [redacted] 08.2006, de la care curge termenul de contestare.

Întrucât contestația a trimis-o prin poștă la data de 09.2006, aceasta nu este tardiv formulată.

Cât privește nelegalitatea deciziei nr. 54/31.07.2006, prin care s-au calculat majorări și penalități de întârziere, de la momentul întocmirii actului constatator, atât pentru taxele vamale de 1.000 lei, cât și pentru accize de 140 lei și TVA de 100 lei, reclamantul a învederat că pentru taxele vamale s-au calculat obligații accesorii pe perioada 8.05.2003 - 31.07.2006, iar pentru accize și TVA pentru intervalul 9.01.2002 - 31.07.2006, în condițiile în care, comunicarea actului constatator s-a făcut la 06.06.2005.

A precizat reclamantul că, pentru accize și TVA, pârâta a susținut prin decizia atacată că sunt aplicabile prevederile art. 12 și 13 din O.G. nr. 92/2003 (calcularea accesoriilor se face din ziua imediat următoare scadenței) până la data de 1.01.2003, iar începând cu 1.09.2004, temeiul de drept fiind art. 102 din O.G. nr. 92/2003 nemodificată, potrivit căruia termenul scadent al obligației fiscale se stabilește în funcție de data comunicării obligațiilor și întrucât în speță nu s-a făcut dovada comunicării obligațiilor fiscale constând în TVA și accize, nu pot fi calculate accesorii ale acestora.

În motivarea cererii de suspendare a executării actelor administrativ fiscale atacate, reclamantul a susținut că se impune ca efectele acestora să fie suspendate, dată fiind paguba iminentă, ce s-ar produce prin continuarea executării lor.

În susținerea acțiunii, reclamantul a depus la dosar înscrisuri (filele 6-33 dosar).

Acțiunea a fost legal timbrată conform înscrisurilor de la filele 5 și 32 dosar.

Pârâta a depus la dosar întâmpinare, prin care a cerut respingerea acțiunii, motivat în esență pe argumentele ce urmează.

Reclamantul a importat la data de 01.2002, un autoturism marca Audi, conform certificatului EUR.L, pentru care organele vamale teritoriale au efectuat în anul 2003 un control „a posteriori”, urmare căruia au stabilit prin actul constatator nr. 2/27.04.2003, o diferență de datorie vamală de 1.000 lei, ce i-a fost comunicată reclamantului la data de 20.07.2005.

Potrivit art. 39 alin. 3 din O.G. nr. 92/2003, actul administrativ se consideră comunicat în a 5-a zi de la data publicării anunțului, iar conform art. 144 alin. 1 și 4 din aceeași ordonanță de guvern, termenul de depunerea contestației este de 30 de zile, de la data comunicării actului fiscal.

În cauză, reclamantul avea posibilitatea formulării contestației până la data de 21.07.2005 și a depus-o la pârâtă, la data de 09.2006, astfel că soluția respingerii contestației ca tardiv formulată este corectă și legală.

Pentru neachitarea la termen a obligațiilor bugetare, organele vamale au calculat în sarcina reclamantei obligații accesorii în sumă de 1.000 lei, pârâta precizând că în decizia nr. 54/2006 sunt menționate atât textele

legale în temeiul cărora s-au stabilit sumele înscrise în decizia nr. .../200...
cât și perioadele pentru care s-au calculat, astfel că urmează a fi respinse
sustenirile reclamantului cu privire la acest capăt de cerere.

Cât privește cererea de suspendare a executării actelor
administrativ-fiscal, pârâta a solicitat respingerea acesteia, întrucât nu se
justifică afirmația reclamantului referitoare la paguba iminentă ce urmează a
se produce (filele 35-37 dosar).

În ședința publică din ...11.2006, s-a dispus introducerea în cauză
și citarea în calitate de pârâtă a Autorității Naționale a Vămilelor.

Aceasta a depus la dosar întâmpinare, prin care a cerut respingerea
a neîntemeiat a capătului de cerere privind suspendarea executării actului
constatator nr. .../23.04.2003 și a deciziei nr. .../31.07.2006, motivat în
principal pe următoarele aspecte.

Actul constatator nr. .../23.04.2003, actul de dobânzi, procesul
verbal de calcul al penalităților de întârziere și înștiințarea de plată nr.
.../23.04.2003 au fost înaintate reclamantului cu scrisoare recomandată, la
domiciliul pe care acesta l-a declarat la momentul vămuirii autoturismului,
corespondența fiind returnată cu mențiunea „avizat: lipsă domiciliu”.

Dosarul s-a înaintat la Direcția Regională Vamală Craiova, care a
emis înștiințarea de plată nr. .../18.08.2003, la care a anexat titlul executoriu
și pe care l-a trimis prin scrisoare recomandată la domiciliul reclamantului,
acestea fiind returnate, cu aceeași mențiune de lipsă de la domiciliu.

Nereușindu-se transmiterea prin corespondență, comunicarea a
actului constatator s-a făcut prin publicarea unui anunț în cotidianul Adevărul
din data de ...06.2005.

A precizat pârâta că a făcut demersuri pentru aflarea domiciliului
corect al reclamantului, atât la Serviciul Public Comunitar de Evidență a
Populației din cadrul Consiliului Local Rm. Vâlcea, la Primăria Rm. Vâlcea și
la Biroul Ordine Publică din cadrul Poliției Municipiului Rm. Vâlcea, toate
aceste autorități publice comunicându-i în septembrie 2005, că domiciliul
reclamantului este cel declarat de acesta la data vămuirii autoturismului, fapt
pentru care la acest domiciliu i-a fost comunicată somația nr. .../...08.2006,
la care s-a anexat decizia nr. .../31.07.2006, privind obligațiile accesorii, cu
scrisoare recomandată, pe care reclamantul a primit-o la data de ...08.2006.

A precizat pârâta că cererea de suspendare a executării actelor
administrative nu respectă condițiile impuse de art. 14 alin. 1 din Legea nr.
.../2004, reclamantul nedovedind în ce măsură achitarea de bună voie a
obligațiilor bugetare și accesorii atrage producerea unei pagube iminente.

Prin încheierea din 9.01.2007, instanța a respins cererea de
suspendare, împotriva căreia reclamantul a formulat recurs. /

Prin decizia nr. 42/13.04.2007, Curtea de Apel Pitești – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a respins ca nefondat recursul.

Prin sentința nr. 10 din 26 iunie 2007, pronunțată de Tribunalul Vâlcea – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, s-a admis în parte acțiunea reclamantului și în consecință s-a anulat art.2 din decizia nr. 54/2005 emisă de pârâta D.G.F.P.Vâlcea și decizia nr. 100/31.07.2006 emisă de pârâta ANV – Biroul Vamal Vâlcea. A fost obligată pârâta ANV – Biroul Vamal Vâlcea să calculeze accesoriile aferente datoriei vamale suplimentar stabilită, în valoare de 1.100.000 lei, începând cu data de 07.07.2005. S-a respins ca neîntemeiat capătul de acțiune privind anularea art.1 din decizia nr. 14/16.10.2005. S-a luat act că reclamantul nu a cerut cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Referitor la art. 1 din decizia nr. 14/16.10.2005, prin care s-a respins ca tardiv formulată contestația vizând datoria vamală de 1.100.000 lei, stabilită prin actul constatator nr. 14/23.04.2003.

În fapt, reclamantul a importat la data de 8.01.2002, un autoturism conform certificatului EUR L 1003, pentru care organele vamale au efectuat în anul 2003, un control „a posteriori”, urmare căruia au stabilit prin actul constatator nr. 14/23.04.2003 o diferență de datorie vamală de 1.100.000 lei, constând în taxe vamale, accize și TVA.

Actul constatator s-a comunicat reclamantului cu scrisoare recomandată, la data de 22.08.2003 și a fost returnat la data de 5.09.2003, cu mențiunea „lipsă domiciliu”.

Cea de a doua comunicare prin poștă a actului constatator s-a făcut la data de 3.09.2003, cu același rezultat (returnare act pentru lipsa de la domiciliu a reclamantului).

Cele două comunicări s-au făcut la adresa indicată de reclamant, drept domiciliu, în declarația de vămuire a autoturismului.

La data de 17.06.2005, comunicarea actului constatator s-a făcut prin publicitate în ziarul Adevărul (fila 58 dosar).

Reclamantul a contestat actul la D.G.F.P. Vâlcea la data de 09.09.2006.

Potrivit art. 43 alin. 3 din O.G. nr. 92/2003, republicată în Monitorul Oficial al României din 24.06.2004, în vigoare la data comunicării prin publicitate a actului constatator, în cazul în care se constată lipsa contribuabilului sau a oricărei alte persoane îndreptățite să primească actul administrativ fiscal, de la domiciliul fiscal al acestuia, comunicarea se face prin publicarea unui anunț într-un cotidian național de largă circulație și/sau într-un cotidian local, ori în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, în care se menționează că a fost emis actul pe numele contribuabilului.

Actul administrativ fiscal se consideră comunicat în a cincea zi la data publicării anunțului.

Conform art. 176 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003, contestația împotriva actelor administrativ fiscale se depune în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, sub sancțiunea decăderii.

În speță, actul constatator nr. .../23.04.2003 s-a publicat în ziarul Adevărul din ...06.2005, fiind considerat comunicat în a cincea zi de la publicare, respectiv la data de ...06.2005, astfel că el putea fi contestat până la data de ...07.2005 și în fapt, contestația s-a înregistrat la data de ...09.2006, așa cum recunoaște și reclamantul în acțiunea formulată, deci peste termenul de decădere prevăzut de lege.

Cele două susțineri ale reclamantului, în sensul că publicarea actului constatator în ziarul Adevărul s-a făcut la aproape ... ani de la încercarea de comunicare prin poștă și că publicarea trebuia făcută obligatoriu atât într-un ziar de circulație națională cât și într-unul local, nu pot fi reținute de instanță, întrucât nici un text de lege nu prevede un termen expres în care organele vamale trebuie să comunice actele administrativ fiscale, iar potrivit art. 43 alin. 3 din O.G. nr. 92/2003, republicată în Monitorul Oficial din ...06.2004, aplicabilă la momentul comunicării actului prin publicitate (...06.2005), publicitatea se face opțional, fie într-un cotidian național de largă circulație, fie într-un cotidian local, fie în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.

Pentru considerențele mai sus enunțate, instanța a reținut că în mod temeinic și legal pârâta D.G.F.P. Vâlcea a respins prin art. 1 al deciziei nr. ... / ...10.2005, contestația împotriva actului constatator nr. ... / ...04.2003, ca fiind tardiv formulată, fapt pentru care a respins acest capăt de acțiune ca neîntemeiat.

Cât privește al doilea capăt de acțiune, prin care s-a cerut anularea art. 2 din decizia nr. ... /16.10.2005, prin care s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată de reclamant împotriva deciziei nr. ... /31.07.2006, prin care s-au stabilit în sarcina acestuia obligații accesorii datoriei vamale în valoare de ... lei, constând în taxe vamale, accize și TVA, în sumă totală de 4427 lei, instanța a reținut că este întemeiată în parte pentru considerențele ce urmează.

Controlul „a posteriori” asupra autoturismului importat în anul 2002 de reclamant s-a efectuat de către organele vamale în anul 2003.

Potrivit art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997, atunci când printr-un control vamal ulterior se constată diferențe în minus la plata taxelor vamale, autoritatea publică ia măsuri pentru încasarea lor, comunicând titularului operațiunii comerciale aceste diferențe, care trebuie achitate în termen de 7 zile de la data comunicării.

Neplata acestora atrage calcularea și suportarea de majorări de întârziere.

Prin modificarea Legii nr.141/1997, intervenită la data de 05.2005, alin. 3 al art. 61 a fost abrogat, legea modificată nemaispecificând vreun termen de la care se calculează obligațiile accesorii.

Dacă legea specială nu cuprinde prevederi exprese în acest sens, se aplică dispozițiile legii generale, în speță Codul de procedură fiscală, aprobat prin O.G. nr. 92/2003 care, la art. 107 alin. 2 stipulează că pentru diferențele de obligații fiscale, principale și accesorii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării acestora, respectiv până la data de 5 a lunii următoare, dacă comunicarea s-a făcut între 1 și 15 din lună și până la data de 20 a lunii următoare, atunci când comunicarea s-a făcut în intervalul 16 - 31 al lunii.

În speță, comunicarea diferenței de datorie vamală, constând în taxe vamale, accize și TVA către reclamant s-a făcut la data de 21.06.2005, conform art. 43 alin. 3 din O.G. nr. 92/2003, ca atare, termenul limită de plată a acestor obligații fiscale principale a fost la data de 20.07.2005.

Conform art. 15 alin. 2 lit. a din O.G. nr. 92/2003, pentru diferențele de impozite, taxe, contribuții și cele administrate de organele vamale, stabilite de organele competente, dobânzile se calculează începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației principale pentru care s-a stabilit diferența.

În consecință, obligațiile accesorii aferente obligației fiscale principale în valoare de 3 lei, trebuiau calculate începând cu data de 07.2005 și nu cum a calculat Biroul Vamal Vâlcea din cadrul pârâtei Autoritatea Națională a Vănilor.

Instanța a reținut că, în mod greșit, pârâtele au susținut că în cauză sunt incidente disp. art. 141 alin. 1 și art. 148 alin. 1 din Legea nr. 141/1997, întrucât acestea se referă exclusiv la datoria vamală raportată la data înregistrării declarației vamale de import definitiv, ori la acel moment nu se poate naște o obligație de plată pentru o sumă ce nu era stabilită (nu era lichidă la data întocmirii declarației vamale) și a cărei valoare nu a fost comunicată ca obligație de plată titularului operațiunii de import la data înregistrării declarației vamale.

În consecință, instanța a reținut că reclamantul datorează dobânzi și penalități de întârziere aferente obligației bugetare principale, în valoare totală de 118 lei, dar care trebuie calculate începând cu data de 07.2005, fapt pentru care a admis în parte capătul doi al acțiunii, a anulat art. 2 din decizia nr. 10/10.2005, emisă de pârâta D.G.F.P. Vâlcea și decizia nr. 10/10.07.2006 emisă de Biroul Vamal Vâlcea din cadrul pârâtei Autoritatea Națională a Vănilor și a obligat pe aceasta să emită o nouă decizie, care să

cuprindă quantumul dobânzilor și penalităților de întârziere aferente dărilor vamale de lei, calculate începând cu data de 07.2005.

Împotriva sentinței tribunalului, în termen legal, au declarat recuză reclamantul Papuzu Gheorghe și pârâtele Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Craiova, în nume propriu, precum și în numele și pentru ANV București și DGFP Vâlcea, criticând-o pentru nelegalitate.

Recursul reclamantului este motivat în drept pe disp.art.299 - 311 Cod pr.civilă și art.39 din OG nr.92/2003, dar după modul cum este formulat, se încadrează în disp.art.304 pct.9 Cod pr.civilă, susținându-se că hotărârea atacată este în parte nelegală, în ceea ce privește soluția pronunțată cu referire la art.1 din decizia nr. /10.2005, în condițiile în care termenul de contestare a actului contestator nr. /04.2003 nu se poate raporta la comunicarea acestuia realizată în mod nelegal prin publicitate.

În dezvoltarea recursului, reclamantul susține că potrivit dispozițiilor legale în materie de comunicare a actului administrativ fiscal, respectiv art.39 alin.3 din OG nr.92/2003, comunicarea prin publicitate presupunea nu numai publicarea unui anunț într-un ziar național de largă circulație, ci și publicarea concomitentă într-un ziar local sau în Monitorul Oficial, astfel că instanța de fond trebuia să constate că procedura de comunicare realizată în ziarul „Adevărul” din 16.06.2005 este nelegală, fiind necesară și o publicare într-un ziar local sau în Monitorul Oficial.

Sub alt aspect, susține că procedura de comunicare uzitată de organul emitent este vădit nelegală, deoarece acesta l-a citat cu rea credință prin publicitate, deși nu a dovedit lipsa sa de la domiciliul pe o anumită perioadă de timp.

Precizează că a luat cunoștință de actul constatator cu ocazia transmiterii prin corespondență a somației nr. /08.2006, respectiv la data de 08.2006, de la care curge termenul de contestare, astfel că în condițiile în care contestația a fost trimisă prin poștă la data de 09.2006, aceasta nu este tardiv formulată.

Pentru aceste motive, solicită admiterea recursului și modificarea în parte a sentinței atacate, în sensul anulării și a art.1 din decizia nr. /2005.

Recursul pârâtei Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Craiova este motivat în drept pe disp.art.304 pct.9 și art.304¹ Cod pr.civilă, susținându-se că hotărârea atacată a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, respectiv a disp.art.141 alin.1 și cele ale art.148 alin.1 din Codul Vamal al României, precum și cele ale art.13 alin.3 din OC nr.11/1996, art.13 alin.2 din OG nr.61/2002, privind colectarea creanțelor bugetare, republicată și modificată, art.115 alin.2 lit.a din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, toate aceste norme legale având același obiect de reglementare, respectiv modul de calcul al accesoriilor aferente drepturilor vamale.

În dezvoltarea recursului său, pârâta susține că în cuprinsul deciziei nr. / 07.2006, au fost determinate în sarcina reclamantului Papuzu Gheorghe majorări de întârziere în sumă de lei RON, respectiv, penalități de întârziere în cuantum de lei RON, aferente diferențelor de drepturi vamale, determinarea acestor accesorii făcându-se cu respectarea textelor de lege mai sus menționate.

Susține că, în mod greșit, instanța de fond s-a mulțumit să asimileze modul de calcul al penalităților de întârziere, cu cel al calculului majorărilor de întârziere, iar pe de altă parte, nu a analizat distinct modul de calcul majorărilor de întârziere pentru taxele vamale și respectiv, pentru celelalte drepturi de import, comision vamal și TVA. De asemenea, susține că instanța nu a observat că, în ceea ce privește accesoriile aferente taxelor vamale, acestea au fost calculate începând cu a opta zi de la data comunicării actului administrativ fiscal, fiind respectate prevederile art.61 alin.3 din Legea nr.141/1997.

În concluzie, solicită admiterea recursului și modificarea în parte a sentinței, în sensul respingerii contestației și referitor la suma de lei, reprezentând accesoriiile aferente drepturilor vamale stabilite prin actul constatator nr. /2003, precum și menținerea deciziei nr. /2005 și a deciziei nr. /2006, cu privire la aceste sume.

Recursul formulat de pârâta DGFP Vâlcea este motivat în drept pe disp.art.304 pct.9 și art.304¹ Cod pr.civilă.

În dezvoltarea recursului său, în esență, pârâta susține că, în mod greșit, instanța de fond a dispus ca accesoriiile să fie calculate începând cu data de 07.2005, deși acestea trebuiau calculate de la momentul întocmirii actului constatator.

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și sentința atacată, prin prisma criticilor invocate de către reclamantul , Curtea constată că recursul acestuia este fondat.

În mod greșit, prin sentința recurată, prima instanță admite în parte acțiunea reclamantului, respingând ca neîntemeiat capătul de cerere privind anularea art.1 din decizia nr. /10.2005 emisă de DGFP Vâlcea.

Curtea constată că Actul constatator nr. /2003 a fost comunicat inițial sub imperiul OG nr. 61/2002, act normativ care, în privința comunicării actelor fiscale de creanță, face trimitere la dispozițiile Codului de procedură civilă. În speță, primele doua comunicări din 08.2003 și 09.2003 au fost făcute cu nerespectarea dispoz. art. 92 C.proc.civ.

Potrivit dispoz. art.39 alin.3 din OG nr.92/2003, sub imperiul cărora au fost făcute demersuri pentru comunicarea ulterioară, numai în cazul în care se constata lipsa contribuabilului sau a oricărei persoane îndreptățite să primească actul administrativ fiscal, comunicarea trebuia făcută prin

publicarea unui anunț într-un cotidian național de largă circulație și în cotidian local sau în Monitorul Oficial al României, partea a IV-a.

În speță, organul emitent nu dovedește situația de exceție determinată de imposibilitatea comunicării datorită lipsei reclamantului de domiciliu, pe o perioadă lungă de timp, astfel că, comunicarea prin publicitate, care are un caracter subsidiar și excepțional, nu este legală.

De asemenea nu este legală nici comunicarea prin publicitate numai într-un cotidian național de largă circulație, deși textul de lege menționat mai sus prevede comunicarea prin publicitate și într-un cotidian local sau în Monitorul Oficial al României, partea a IV-a.

Astfel, procedura de comunicare realizată în ziarul „Adevărul” din 06.2005, de la care prima instanță susține că ar curge termenul de contestare, nu este legală.

Recurentul – reclamant a luat cunoștință de actul constatator, cu ocazia transmiterii prin poștă a somației nr. / 08.2006, respectiv la data de 28.08.2006 (f.95-verso), dată de la care curge termenul de contestare, astfel că, față de data transmiterii prin poștă a contestației, 09.2006 (f.96-97), contestația nu este tardivă, așa cum greșit a apreciat prima instanță.

Față de aceste considerente, Curtea urmează ca în baza art.312, alin.1,2 și 3 Cod pr.civilă, să admită recursul reclamantului și să modifice în parte sentința atacată, în sensul admiterii contestației și anulării deciziei nr.54/2005 a DGFP Vâlcea și cu privire la art.1, menținând sentința în privința anulării art.2 din aceeași decizie, însă cu consecința înlăturării obligării ANV – Biroul Vamal Vâlcea de a calcula accesoriile.

Pentru aceleași considerente care vizează însuși debitul inițial, în baza art.312 alin.1 Cod pr.civilă, Curtea urmează să respingă ca nefondate recursurile formulate de pârâte, nemaiimpunându-se analizarea criticilor formulate de către acestea cu referire la accesoriile fiscale.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DE CIDE

Admite recursul formulat de reclamantul domiciliat în Rm.Vâlcea, str.Matache Temelie, bl.72, sc.A, ap.7, et.2, jud.Vâlcea, împotriva sentinței nr.585 din 26 iunie 2007, pronunțată de Tribunalul Vâlcea – Secția comercială și de contencios administrativ fiscal, în dosarul nr. / /2006.

Modifică în parte sentința de mai sus, în sensul că admite contestația și anulează decizia nr. / /2005 emisă de DGFP Vâlcea și cu privire la art.1.

Mentține sentința, în privința anulării art.2 din aceeași decizie.

Înlătură obligarea ANV - Biroul Vamal Vâlcea de a calcula accesoriile.

Respinge recursurile formulate de pârâtele **DIRECȚIA REGIONALĂ pentru ACCIZE și OPERAȚIUNI VAMALE CRAIOVA** cu sediul în Craiova, str.Caracal nr.248, jud.Dolj, în nume propriu, precum și în numele și pentru **AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR** cu sediul în București, str.Matei Millo nr.13, sector 1 și de **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI VÂLCEA** cu sediul în Rm.Vâlcea, str.G-ral Magheru nr.17, jud.Vâlcea, împotriva aceleiași sentințe.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 30 noiembrie 2007, la Curtea de Apel Pitești - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Președinte,
I.M.

Judecător,
C.G.N.

Judecător,
D.V.

Grefier,

Red.I.M.
TC/4 ex,
20.12.2007
jud.fond.

2000 2/1/2000